

Af den almindelige finansieringsfond var på forhånd 70 mill. sv. kr. sat af særligt til støtte af ændringer i den finske landbrugsstruktur og på lignende måde 30 mill. sv. kr. til strukturændringer i Norges fiskeri og landbrug. De finske eksperter fandt dog hverken det samlede beløb eller den almindelige fond store nok, men erklærede sig rede til nærmere at overveje sagen.

(Ved et møde under Reykjavik-sessionen 8. februar enedes statsministrene, i nærværelse af den finske udenrigsminister, om, at beløbet til finske landbrugsstrukturformål forhøjedes til 90 mill. sv. kr. og for særlige norske formål til 38 mill. sv. kr. om året. Statsministrene erklærede sig i øvrigt enige i den supplerende rapportes øvrige forslag).

Investeringsbanken med grundkapital på 200 mill. \$ og udlånsmulighed på 500 mill. \$ (3½ milliard d. kr.) fandt derimod almindelig tilslutning.

I rapporten fra juli 1969 havde svenskerne kun været villige til at forpligte sig til bidrag til finansieringssamarbejdet i de første fem år. I den supplerende rapport var man dog nået frem til det fælles standpunkt, at bidragene i den næste femårsperiode skal være mindst lige så store som i den første periode.

Toldunionens ikrafttræden.

I rapporten fra juli 1969 havde Danmark taget forbehold over for de andre landes ønske om at sætte den nordiske toldunion i kraft 1. januar 1972. For at undgå kollision mellem den nordiske union og EEC var man nu enedes om følgende køreplan: den nordiske toldunion træder formelt i kraft 1. januar 1972, og samtidig begynder de øvrige dele af samarbejdet, hvis ikrafttrædelse er bundet til toldunionen: landbrugssamarbejdet, fiskerisamarbejdet og finansieringssamarbejdet.

Den fælles toldtarif sættes dog endnu ikke i kraft. Der sker kun en tilnærmelse til dens satser derved, at det enkelte land nedsætter eller forhøjer sin told til nye satser halvvejs mellem den hidtidige nationale tarif og den

nordiske toldtarif. Der vil dog blive draget omsorg for, at man på intet punkt passerer eller fjerner sig fra fællesmarkedets toldtarif. Derved vil satsændringerne pr. 1. januar 1972 nærme de enkelte landes satser både til den nordiske tarif og til Fællesmarkedets toldlov.

Først 1. januar 1974 træder den fælles nordiske tarif fuldt ud i kraft. Efter den danske regerings opfattelse vil forhandlingerne med Fællesmarkedet være afsluttet i god tid før denne dato. I så fald bliver juli-rapportens bestemmelser om opsigelse af Nordektaktaten aktuelle. Suppleringsrapporten optog imidlertid yderligere en bestemmelse, som imødekom de særlige finske ønsker. Det fastsloges nemlig, at såfremt et af landene træffer beslutning om tilslutning til EEC, har ethvert af de andre lande ret til at erklære forudsætningen for samarbejdet for ændret eller ophørt og derefter suspendere traktaten. Også efter en sådan opsigelse af traktaten skal landene forhandle om den indvirkning, suspensionen får på samarbejdet. Den tidligere rapportes forslag om, at det i EEC indtrædende land kan opsiges traktaten, fastholdtes side om side med den nye suspensionsbestemmelse.

Transportpolitikken.

I såvel januar- som julirapporten havde transportpolitikken været meget lidt omtalt. I suppleringsrapporten fastsloges det, at et fordybet samarbejde på transportområdet bør indgå som et led i det udvidede økonomiske samarbejde. Målet må være at sikre et rationelt og økonomisk transportapparat indebærende bl. a. en vis harmonisering af de forskellige landes trafikbestemmelser.

Stadigt uløste spørgsmål.

På enkelte punkter havde forhandlerne måttet give op over for uforenelige interesser. Således nægtede nordmændene at ophæve deres forbud mod omlastning og transitering af fisk og at gå med til gensidig etableringsret.